ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 19
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

Hücûm İşareti

Riyo-Grando boyunca uzanan Teksas hudut bölgesinde oturanları korku ve dehşet içinde bırakan Kara Kartal çetesi, geceleyin yola çıktı. Espina yakınlarına gelince, beygirlerinden atlıyarak fundalıklar arasına gizlendiler.

Soymağa karar verdikleri tren saat yirmi üçte saklandıkları yere gelecekti. Treni soyduktan sonra, atlarını dörtnala sürecekler, şafak sökerken Meksika hududuna varacaklardı!

Bütün o civar halkı tarafından bilinen ve Kara Kartal diye adlandırılan çete reisi, bilhassa dış görünüşile dikkati çekiyordu. Yüzü çok korkunç ve biçimsizdi. Bu müthiş haydutun bazıları Riyo-Grando vahşeti diyoralrdı. Onun faaliyet ve soygunları, o havalide dilden dile dolaşıyordu!

Kara Kartal, adamlarına soygun esnasında bulunacakları yeri ve yapacakları işi uzun uzadıya anlattı. Haydutlar, üçer üçer demiryolunun iki tarafındaki yüksek fundalıklar arasına gizleneceklerdi.

Bunlar, Keçikulağı diye anılan Rodjers istasyon memurunu yakalamağa memur edilmişlerdi. Diğer bir haydut ise, hayvanların yanında kalacak, onları her an için hazır bulunduracaktı!

Haydutların hesabına göre, lokomotifin durması lâzım gelen yerin bir tarafında Bedking adlı haydut, diğer tarafında da Kara Kartal bulunacaktı.

Tren durur durmaz, derhal lokomotife hücum edecekler, makinist ile ateşçiyi zorla aşağı indirerek, trenden uzaklaştıracaklar ve vagonlardaki yolcuları tabancalarile korkutarak soyduktan sonra, hayvanlarına binerek dörtnala kaçacaklardı!

Kara Kartal, tabanca atarak işaret vermeden, kimse yerinden kımıldamıyacaktı. Plân fevkalâde mükemmel tertip edilmişti. Trenin gelişine on dakika kala, bütün hazırlıklar tamamlanmış, herkes yerli yerinde bulunuyordu. Ve hiç görünmiyecek bir şekilde otların içine gizlenmişlerdi..

* * *

Bulutlu, zifirî karanlık bir gece.. Hafif bir yağmur çiseliyor..

Kara Kartal, demiryolundan dört, beş adım kadar ötede, bir fundalığın arkasında yatıyordu. Belinde, altışar kurşunlu iki tabanca, başında geniş kenarlı bir şapka vardı. Ara sıra cebinden kocaman siyah bir şişe çıkarıyor, ağzınagötüüyordu.

Birdenbire pek uzaklarda iki yıldız göründü. Az sonra bu yıldızlar, kocaman birer fener oldular. Nihayet trenin gürültüsü işitildi. Lokomotif, haydutların pusu kurduğu yere doğru soluyarak, düdük çalarak yaklaşıyordu. Sanki kocaman bir canavar, haydutları yakalıyarak, adaletin pençesine teslim etmek için üzerlerine geliyordu.

* * *

Kara Kartal kımıldamadı. Dikkatle baktı. Hayret etti. Lokomotif demiryolunun iki tarafında pusuya yatmış olan kendisi ile Bedking'i karşısında duracak yerde, kırk adım kadar ileride stop etmişti! Demek Kara Kartal tahmininde yanılmıştı?

İşte tam bu sırada, Riyo Grando Dehşeti doğrularak, iki tarafına bakındı. Sonra sürünerek vagonlara doğru ilerlemeğe başladı. Vagonların yanına gelince, büsbütün hayrette kaldı. Çünkü gelen, yolcu treni olmayıp, bir yük treni idi! Karşısında bulunduğu vagon kapısı her nedense yarı açık kalmış bir yük vagonu idi.

Kara Kartal, kimseye görünmeden bu vagonun kapısına yaklaştı ve bir omuz vuruşile büsbütün açtı. İçeriden burnuna, onu sarhoş eden, başını döndüren, geçmiş günlerini hatırlatan eski, ıslak, sıcak bir koku geldi. Kara Kartal, tıpkı uzun yıllar gurbette dolaştıktan sonra, baba evine dönerek, bahçedeki gülü koklayan bir insan gibi, bu kokuyu teneffüs etti.

Gözleri dalarak bir an düşündü. Kalbi hızlı hızlı çarpmağa başladı. İnce, küçük, kıvrılmış talaşlar, vagonun döşemesini örtüyordu. Dışarda yağmur bardaktan boşanırcasına bir hal almıştı.

Kampana çalındı. Çete reisi, palaskasını çözerek iki tabancasile beraber fırlatıp attı. Bunun arkasından, mahmuzlarını, geniş kenarlı şapkasını da fırlatmakta gecikmedi. Kara Kartal şeklini değiştiriyordu!

Bir müddet ne yapacağını düşündü. Hareketlerinden, yapacağı işe karar veremediği anlaşılıyordu. Fakat nihayet kararını verdi. Korkunç yüzü değişti.

Kara Kartal, birdenbire yük vagonuna girerek kapıyı kapadı ve büyük bir sevinçle talaşların üzerine yüzükoyun uzandı. Korkunç yüzünü kaplayan bir gülümseme ile gözlerini yumdu.

* * *

Tren, küçük bir sarsıntı ile hareket etti. Çete efradı, reislerinin hücum işaretini beklediklerinden, otların arasında yatıyorlardı. Fakat bu beklenilen işaret bir türlü verilmedi. Hiç kimse tarafından rahatsız edilmeyen tren ise, Espina istasyonundan ayrıldıktan sonra, gittikçe hızını arttırarak, gecenin karanlığını yararak, uzaklara doğru yol almağa başladı.

Kara Kartalın çetesi, evvelâ reislerinden bekledikleri işareti alamadıklarına, sonra da aradan dakikalar, daha sonra saatler geçtiği halde, reisleri Kara Kartal'ın meydana çıkmadığına hayret ettiler.

Buna hiç bir manâ verememişlerdi. O kadar ki, çeteden sağ kalanlar, ömürlerinin sonuna kadar da bunu anlayamadılar. Ve Kara Kartal, başkalarına olduğu gibi, onlara da bir sır olarak kaldı.

* * *

Kara Kartal, hakikaten şeklini değiştirmişti. Daha dün Riyo-Grando

(Devamı 4 üncü sayfada)

ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI 19
28 OCAK 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

KORKUNÇ TESADÜFLER

İhtiyar avukat içini çekti:

— Siz gençler böyle şeylere inanmazsınız, dedi. Bu hikâyeyi, size inandırmak için anlatacak değilim. Yalnız şunu söyliyeyim: İnsan çok kere öyle tuhaf şeylerle karşılaşır ki, bunlara ne manâ vereceğini şaşırır. Benim bu akşam anlatacağım hikâye de böyle insanı şaşırtacak cinsinden..

Ziya Kunt, güler yüzlü, misafirsefer bir adamdı. Yakın komşumuz olduğu için, arada bir evinde toplanır, konuşarak vakit geçirirdik. Gençliğinde bir çok yolculuklar yapmış, memleketler görmüştü. Çok şeyler bilirdi.

Hepimiz:

— Bakalım bu gece anlatacağı hikâye nasıl şey? diye merak ediyorduk.

O, bu merakımızı yüzümüzden okumuştu. Gülümsedi. Sonra köşesine rahatça yaslandı ve anlatmağa başladı:

— O tarihlerde bir iş için Avrupaya gitmiştim. İşim umduğumdan fazla uzadı. Daha bir müddet orada uğraşmak zorunda kaldım. Her gün çalışıyor, öteye beriye koşuyordum.

Bir gün civar bir kasabaya gitmiştim. Fakat dönüşte treni kaçırdım. Son treni beklemekten başka çare yoktu. İstasyon pek tenha idi. Bir aşağı, bir yukarı dolaşıyor, ikide bir saatime bakıyordum.

O geceyi hiç unutamam. Aralık ayının 31 inci günü idi. Ertesi gün yeni yıla giriyorduk. Şehre varır varmaz, giyinip kuşanmak, sonra da bir eğlence yerine giderek vakit geçirmek fikrinde idim. Fakat tren bir türlü gelmiyordu.

Nihayet lokomotifin düdük sesi işitildi. Biraz sonra rahat bir köşeye yerleştim. Etrafıma bakındım. Bulunduğum kompartmanda benden başka bir tek yolcu vardı. Bu, elli yaşlarında kadar görünen, iri yapılı, esmer bir adamdı. Kalın, siyah bir palto giymişti. Kapkara bir sakalı vardı. Benim kompartmana girdiğimi görmemişti bile.. Kendi kendine bir şeyler hesaplar gibi, parmaklarını sayıyor, arada bir pencereden dışarıya bakıyordu.

Tren hareket etmişti. Pencereden baktım. Soluk bir ay ışığı etrafı hafifçe aydınlatıyor, telgraf direkleri geri geri kaçıyor gibi görünüyordu. Demiryolu bir şose ile yanyana idi.

Görünüşe göre bu şose, yol arkadaşımın bütün dikkatini çekiyordu. Adam, gözlerini dikmiş, beyaz bir şerit gibi uzanan yola bakıyordu.

Biraz sonra bana döndü; sanki kırk yıldanberi ahbapmışız gibi bir tavırla:

— Buraları bilirsiniz, değil mi? diye sordu.

— Hayır, diye cevap verdim. Hiç bilmem. İlk defa geliyorum.

Kara sakallı adam, şüpheli şüpheli yüzüme baktı:

— Ya, öyle mi? dedi. Olabilir.

Sonra parmağı ile şoseyi gösterdi:

— Bu yol daha bir kaç kilometre böylece gider. Ondan sonra tren yolundan ayrılır; batıya doğru uzanır. Tam bu ayrılma noktasında yaşlı bir çınar vardır. Bu çınar, demiryoluna o kadar yakındır ki tren, sanki ona sürtünerek geçer. Bu büyük ve ihtiyar ağacın adı uğursuz çıkmıştır. Herkes onu "Uğursuz çınar" diye tanır.

Gülümsedim:

— Pek hoş değil, dedim. Fakat bu zavallı ağaç neden uğursuz oluyormuş acaba?

Yol arkadaşım gözlerini, gözlerime dikti; dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi:

— Yıllar önce, bu ağaç, büyük bir kaç faciaya sahne olmuştur, dedi. Bu hikâyeyi dinlemek ister misiniz?

— Hayhay, dedim. Buyurun, sizi dinliyorum.

— Kara sakallı adam anlatmağa başladı:

— İlk cinayet, bundan aşağı yukarı iki yüz sene evvel olmuştu. 1699 yılının Aralık ayının 31 inci gecesi, şu gördüğünüz yoldan iki atlı gidiyordu. Kar lâpa lâpa yağıyordu. Her taraf bembeyazdı. Atların ayakları karlara gömüldüğü için, güçlükle ilerliyorlardı.

İki atlı aralarında konuşuyorlardı. Fakat bu konuşmaları, hiç de ahbapça değildi. Birbirlerine düşman olduklarını, birbirlerinden nefret ettiklerini anlamak pek kolaydı. İkisi de şehrin ileri gelen adamlarındandı. Biri 45 yaşlarında vardı. Öteki daha gençti. Aralarındaki büyük kini gizlemiyorlardı. Meseleyi o akşam kestirip atmayı kararlaştırmışlardı. İkisinden biri mutlaka ölecekti.

Büyük çınarın önüne gelince durdular; atlarından indiler, kılıçlarını çektiler. Korkunç, kanlı bir savaş başladı. Aradan dakikalar geçti. Çarpışma bir türlü bitmiyordu. Her ikisinin de hayatı veya ölümü bu kavganın sonuna bağlı idi.

Fakat talih hiç birisine gülmüyordu. Çarpışma gitgide alevleniyordu. Gecenin sessizliği içinde, çarpışan kılıçlardan başka bir şey işitilmiyordu.

Döğüşenlerin yaşlısı, birdenbire yana sıçradı. Düşmanı, onu sağ kolundan yaralamıştı. Elinin ağırlaştığını hissetti. Kılıcı elinden düşecekti. Dişlerini sıktı; kılıç sol eline aldı ve rakibine saldırdı.

Bu beklenmedik saldırışlar, genci şaşırttı. Genç bu sefer adım adım gerilemeğe başladı. Nihayet omuzları büyük çınarın gövdesine dayandı.

(Devamı 11 nci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Bütün İstanbul çalkalanıyordu. Kalamıştaki bahçe eğlencesinin bütün biletleri satılmıştı. Herkes birbirine soruyordu. Doğru mu acaba? Gazetelere bu mektubu gönderen, sahiden Arsen Lüpen midir? Gazetecilerin bilet satmak için bir oyunu olmasın? O takdirde Matbuat Cemiyeti bir nevi Arsen Lüpen rolüne çıkmış olmaz mı? Doğru ise, kabil mi?

O kalabalıktan herkesin içinde Arsen Lüpen, bu gerdanlığı nasıl çalar? Viyanalı artistin üstüne mi hücum edecek, bir hile mi yapacak? Nasıl hile Bu kadın, böyle bir tecrübeye nasıl razı oluyor? Ne cesaret? Polis tedbir almıyacak mı? Bir hâdise çıkabilir, silâh çekilir, bir kaza olur mu? Tehlikeli bir eğlence değil mi?

Her ihtimale rağmen, bu tecrübede hazır bulunmak isteyenlerin haddi hesabı yoktu. Satılan biletlerin on mislinden fazla istek vardı.

Bu vaziyet üzerine Polis Müdürü, üçüncü defa olarak Mehmet Rızayı çağırtmıştı:

— Ne dersiniz Rıza bey? diye sordu. Biz, bu vaziyeti ciddî telâkki edecek miyiz? Lüpenin maksadı ne olabilir?

— Boy göstermek istiyor. Şüphesiz icabeden tedbirleri alacağız. Fakat Lüpenin asıl maksadı, polis ve efkârı umumiyeyi bu mesele ile oyalıyarak şaşırtmak ve daha rahat çalışmaktır. Böyle oyunlara kulak asmıyalım. Ben plânımda devam ediyorum.

Polis Müdürü önüne bakarak mırıldandı:

— Fakat, dedi. Şimdiye kadar bu adamın izini bulmuş değiliz. Hep Madam Ridvaya takıldık, kaldık. Rumelihisarındaki yalının tarassudundan esaslı bir netice çıkmıyor. Belçikalıyı da bulamadık.

— Onu bulacağız. Poliste kaydı olan bir ecnebinin kaybolması mümkün değildir. Bütün merkezlere verdiğimiz emir ve talimat neticesiz kalmıyacaktır. Yalnız, belki bir kaç gün geçer. Dün de size arzettiğim gibi, ben şimdi Hristo'nun peşindeyim. Poliste son kayıt bu herifin Atinaya kaçtığı merkezindedir. Geçen Aralık ayının ortalarında Yunanistanda görülmüş. Atina Polis Müdürlüğünün bize yazısı var. Fakat yakalanamamış,. Bu sabah ben de Yunanistana bir yazı yazdırdım. İmza için size gelmiştir. Yahut gelmek üzeredir.

— Henüz gelmedi.

— Hoş, oradan esaslı bir haber beklemiyorum. Daha ziyade Kurtuluş civarındaki tahkikattan ümitvarım,. Hristo'nun duvarcı Yorgo'yu nereden tanıdığını araştırıyorum.

Zaten bu hâdise üzerine Kurtuluş Rumları birbirine girdiler. Hatırınızda mı, Yorgo o gece evine gelen siyah sakallı adama, benim evimi size kim haber verdi, diye sormuştu. Herif, komşular söyledi, demiş,. Komşular haberimiz yok, diyorlar. Bize Yorgoyu hiç kimse sormadı. Belki de Hristo, Yorgonun bundan haberi yoktur. Her şey mümkün. Tahkikatta bazı ümit verici ipuçları yakalar gibi olduk.

— Ne gibi?..

— Meselâ Yorgo, Cinci'den evine döndüğü gecenin sabahı işine giderken, karşısına Pandeli ismindeki eskiden garsonluk eden, şimdi işsiz takımından biri çıkar:

— Ne o Yorgo usta, bu sabah gecikmişsin? diye sorar.

Yorgo da başından geçenleri anlatacak adam aradığı için, beraberce yürürler; olanı biteni söyler.

Polis Müdürü hayretle başını kaldırdı:

— Ağzını sıkı tutmasını o kadar tenbih ettiğimiz halde mi?

— Evet. Fakat böyle bir vak'ayı saklamak güçtür.

— Sonra ?..

— Pandeli, Yorgo'yu dinlerken hiç sesini çıkarmıyormuş.. Hikâye bittikten sonra da ne bir hayret göstermiş, ne bir kelime söylemiş ve birdenbire ayrılmış..

— Garip !

— Oldukça.. İnsana öyle geliyor ki, bu Pandeli, Hristo'nun adamıdır. Yorgo'nun ağzını aramak için, sabah karanlığı onun yoluna göndermiştir. Fakat herif, polisin cesedi bulduğunu öğrenince afallamış, dili tutulmuş ve meseleyi Hristoya haber vermek için, ansızın Yorgonun yanından uzaklaşmıştır, değil mi ?

— Evet, insana bu his geliyor.

— Yorgo bundan şüphelenmiş. Onun için, bize gelip haber vermemiş.. Yorgoya göre, bu Pandeli, zaten garip ve muvazenesiz bir adamdır. Ben de ancak Hristo'dan şüphe ettikten sonra, Yorgo'yu tekrar isticvap etmeğe ve civarda tah-

kikat yapmağa karar verdim. Ondan sonra da bunu öğrendim. Şimdi Pandeli'nin peşindeyim.

Mehmet Rıza, Cingözün ziyaretini polis müdürüne evvelce anlatmış olduğu halde, bu Hristo meselesini ondan öğrendiğini söylememişti.

Polis müdürü dedi ki:

— Hristo'dan şüphe etmenizi makul buluyorum. Bu cinayet hakikaten onun tarzında bir şey.. Herifin Ridvayları evvelce tehdit etmiş olması, bu şüpheyi büsbütün arttırıyor. Kivelli'nin ölürken söylediği sözler ve deli kızın şarkısı da ayrıca birer delil. Fakat gene de insan, bu cinayeti yüzde yüz Hristo yapmıştır, diyebilir mi? Belki onun peşinde nafile yere vakit kaybediyoruz.

— Bizim mesleğimizde yüzde yüz kanaat veren vak'alar ancak cürmü meşhutlardır. Daima ihtimal üzerinde çalışıyoruz. Bir de Hristo'nun vaktile kokain kaçakçılığı yapmış olduğunu da ilâve ediniz..

— O da mı var?

— Dün size arzetmedim mi?

— Hayır.

— Evet, o da var. Dosyasını iyice tetkik ettim. Bu herifin yapmadığı kalmamış..

— Öyleyse ihtimal çoğalıyor. Fakat neye hükmediyorsunuz? Eğer eroin kaçakçılığı işinde parmağı varsa, Arsen Lüpen'in ortağı demektir..

— Beni de bu nokta şaşırtıyor.

— Niçin? Memkün değil mi?

— Arsen Lüpenin ortağı.. Hayır, zannetmiyorum. O halde.. Kivelli'yi Lüpen'le beraber mi öldürmüşlerdir? Niçin?..

— Bu meselede henüz hiç bir şey bilmiyoruz. Sebepler de sonra meydana çıkar.

— Fakat rehberimiz mantıktır. Akla yakın olan ihtimaller üzerinde yürümeğe mecburuz. Lüpenin, o kızı öldürmekte hiç bir menfaati olamaz.

— Hristo'nun ne menfaati vardır?

— Vaktile Mister Ridvayı tehdit etmiş..

— Vaktile.. Şimdi tehdit etmemiş ya..

— Belki onun intikamını alıyor.

— Zayıf bir ihtimal.

Mehmet Rıza, başını önüne eğdi. Çünkü kendisi de böyle düşünüyordu. Eski bir tehdidin senelerce sonra ikaı için arada menfaatten başka hisler lâzımdır. Hem de bu vaziyetlerde katil, cinayetini gizlemek şöyle dursun, ilân eder; intikamın şerefini kazanmak ister. Halbuki Hristo, cinayetini gizlemek için en alçakça bir usule müracaat etmişti. Yalnız.. Kızcağızı duvara diri diri gömmesinde bir intikam hırsı bulunduğuna da hükmetmek lâzım geliyordu.

Polis müdürü, Mehmet Rızanın tereddüdünü görünce dedi ki:

— Her ne hal ise.. Elbet bu noktalar da meydana çıkacaktır. Elverir ki bizim, sizin gibi kılı kırk yaran bir arkadaşımız olsun..

Mehmet Rıza, düşünceli bir tavırla teşekkür etti ve müdüriyetten ayrıldı.

Polis müdüriyetinin büyük kapısından çıkarak Ankara caddesine doğru yürürken, az çok tanıdığı bir sima ile karşılaştı. Bu adamla pek yakın bir zamanda konuşmuş olduğunu hatırlamıştı. Fakat birdenbire kim olduğunu anlıyamadı.

Adam, kollarını uzatarak Mehmet Rızaya yaklaştı:

— Ben de size geliyordum, dedi.

Polis hafiyesi, muhatabının sesini duyunca onun, Cinci'deki konağın sahibi Hacı Nuri bey olduğunu hemen hatırlamıştı.

Durdu ve sordu:

— Hayır ola?..

— Sizi aramak için evinize telefon ettim. Şimdi burada olduğunuzu söylediler.. Ne isabet.. Biraz daha geç kalsaydım, sizi bulamıyacaktım demek.. Çabuk benimle beraber geliniz..

Hacı Nuri bey geri dönmüş, Mehmet Rıza ile beraber yürüyor, onu daha hızlı adım atmaya sevketmek için, kolundan çekiyordu.

Mehmet Rıza tekrar etti:

— Hayır ola?..

Biraz evvel Ankara caddesi yokuşunu çıkmış olduğu için, güçlükle nefes alan ihtiyar adam, soluğu kesile kesile anlattı:

— Size, benim Cinci'deki evi kiralamak için, bana Afyonkarahisarlı olduğunu söyleyen bir adamın müracaat ettiğini anlatmıştım.

(Devamı var)

ISSIZ ADANIN MİLYONERİ

Akıllar durduracak kadar korkunç bir maceraya sürüklenen bu milyonerin hikâyesine gelecek sayımızda başlıyoruz...

MERAKLA BEKLEYİNİZ!

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Hücum İşareti

(Baştarafı 2 nci sayfada)

halkını korku ve dehşet içinde bırakan bu müthiş haydut, hiç bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu!..

Hudut boyundaki köyler, çiftlik sahipleri, bu müthiş haydudun tekrar ortaya çıkarak, eski soygunlarına başlamasından korkuyorlardı.

Fakat bu korkular boşa çıktı. Çünkü o, artık hiç gelmiyecekti.. Namuslu bir adam gibi çalışarak, hayatını kazanmak için, korkunç mesleğini terketmişti!..

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

DÖNDÜĞÜM ZAMAN MEVSİM KASTI. DONMUŞ TOPRAKLAR TEHLİKELİYDİ...

İLK BAHARLA BİRLİKTE, KAYICI VE YAPIŞKAN BİR ÇAMUR BAŞLADI. KULAKLARI TIRMALAYAN BOMBA SESLERİ NİNNİMİZDİ..

ETRAMIZDA, HAYATIN UYANDIĞINI GÖRÜYORDUM. HER ŞEY YAŞAMAK İSTİYORDU. CEPHEDEN DÖNÜYORDUK...

HEEY!!.. BAKIN ÇOCUKLAR! KİRAZ AĞAÇLARI ÇİÇEK AÇMIŞ!.

O GECE....

BİRAZ EVVEL BURADAYDI.

DETERİNK NEREDE?..

HAH, İŞTE GELİYOR!. ONE? ELİNDE ÇİÇEK VAR.

NİKAHA MI GİDİYORSUN DOSTUM?

GECE YARISI UYANDIM. DETERİNK ÇİZMELERİNİ GİYİYORDU...

BİR DELİLİK YAPMA DETERİNG!.

UYKUM KAÇTI DA!.

GETİRDİĞİN KİRAZ DALLARI NE İDİ PEKİ?.

HİÇ!. EVDE BÜYÜK BİR KİRAZ FİDANLIĞIM VAR ŞİMDİ TAM ZAMANIDIR.

ERTESİ SABAH...

BİR!.

İKİ!

DÖRT! DETERİNG NEREDE?

BİR HAFTA SONRA DETERİNG'DEN HABER ALDIK. İNZİBATLAR ONU YAKALAMIŞLARDI. ONUN FİRARINA SEBEBSİZ HASRETİ VE GEÇİCİ BİR BUHRANDI.

FAKAT CEPHENİN YÜZLERCE KİLOMETRE ÖTESİNDE BULUNAN DİVANI HARP BUNU NASIL ANLAYACAKTI... DETERİNG'DEN BİR DAHA BAHSEDİLMEMİŞTİ. YİNE BİR GÜN...

BAKIN! YARALI BİR ORDU KÖPEĞİ! ONU KURTARMALIYIM...

DELİ OLMA! ÖLMEK Mİ İSTİYORSUN? DUR ÇIKMA!.

NE DELİLİK. KÖPEĞE YARDIMA GİDEN BERGER, AĞIR BİR YARA ALDI. ONA YARDIMA KOŞAN ARKADAŞLARDAN BİRİ DE YANAĞINA BİR KURŞUN YİYOR...

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

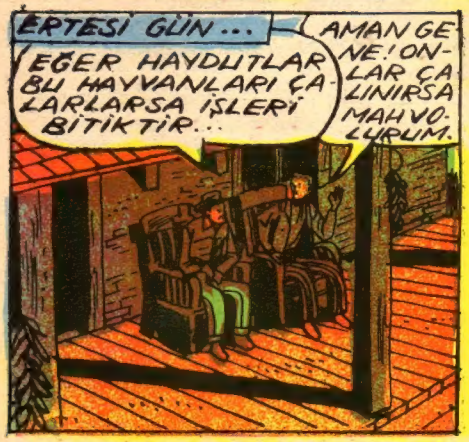

-ARKASI VAR-

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

— Ne yapalım? Bekliyelim mi?

— Tabiî.. Tabiî.. Onlar da gelecekler..

Yarım saat daha beklediler.. Mi-Çi ikide bir kulağını toprağa veriyor ve dinliyordu. Bir ara elile işaret etti:

— Geliyorlar!

Elli metre kadar mesafe ile ayrıldılar ve sessizce beklemeğe başladılar. Aradan beş dakika kadar bir zaman geçmişti. Gelenler görülmeğe başladı.

Halit tam ateş edecekti ki, Mi-Çi daha çabuk davrandı ve tabancasını ateşledi. İkisi de yere yıkıldı. Sonra:

— Şimdi tamam, dedi.

Halit:

— Dur, dedi. Belki yaralıdırlar.. Bize ateş ederler..

Mi-Çi parmağı ile başını göstererek:

— İkisini de beyninden vurdum, dedi.

Ölen Çinlilerin bütün silâhlarını almışlar, kayalıklara doğru tırmanıyorlardı ki, Saki'nin sesini duydular:

— Halit! Halit!.. diye sesleniyordu.

— Ne var? Geliyoruz!

— Çabuk! Çabuk geliniz!..

Halit ile Mi-Çi sür'atle çıkmağa başladılar. Saki onları karşıladı:

— Uzakta ışık gördüm..

— Ne olabilir?

— Ben de anlamadım. Acaba bir Çin müfrezesi mi? Eğer öyle ise, buradan kaçmalıyız.

— Fakat helikopter gelirse?

— O gelinceye kadar, gelenler bizi temizler..

Mi-Çi söylenenleri iyice anlayamamıştı. Saki ona da izah etti. Mi-Çi:

— Buradan gitmek pek zordur, dedi. Bizi yakalarlar. Buraları ben bilirim; her tarafta asker vardır. Yine bir çare düşünmek lâzım..

Hilekâr bir Çinli olan Mi-Çi:

— Yerimize gidelim. Ben yine bir şeyler yapacağım..

Yukarıya çıktılar. Mi-Çi oradan ipler ayırdı; sonra Çinlilerden aldıkları silâhlardan üç tanesini kucağına alarak, karanlıkta hızla uzaklaştı.

Saki:

— Acaba ne yapacak?

Halit:

— Çok kurnaz, çok yaman adam, dedi.

Mi-Çi yirmi dakika sonra geldi. Elinde dört tane ip ucu vardı. Sinsi sinsi gülümseyerek:

— Her ipin ucu bir silâha bağlanmıştır, dedi. Buradan çekince, silâhlar ateş alacak..

Saki bunun manâsını anlamamıştı:

— Peki ama, bunun ne faydası var?

— Onları şaşırtacağız.. Yaklaşınca, silâhın patladığı yere hücum edecekler.. Biz de onlara rahat rahat ölüm yağmuru yağdıracağız.

— Aferin Mi-Çi, bu tehlikeyi de atlatırsak, artık mesele kalmaz..

— Merak etmeyin, kurtulacağız. Yalnız benim biraz daha işim var. Gelenlerin kim olduklarını anlayıncaya kadar, bu işimi de göreyim.

Mi-Çi yine kayboldu. Bu kayboluş bir saatten fazla sürdü. Saki ile Halit, merak etmeğe başlamışlardı.

Bu sırada telsizle, Amerikan gizli haberlerinden, helikopterin gelmekte olduğu bildiriliyordu.

Saki:

— Ne fena, dedi. Helikopteri görürlerse, mahvoluruz.

Mi-Çi o gece öldürdükleri Çinlilerden birinin elbisesini giymiş olarak gelmişti.

Saki:

— Bu da ne? dedi.

— Bu, en son tecrübe edeceğimiz bir iştir..

— Ne yapacaksın?

— Şimdi söylemem..

— Bizden saklı mı?

— Hayır, saklı değil ama, şimdi söylersem olmaz..

Saki merak etmişti:

— Aşkolsun Mi-Çi, biz hiç bir şeyimizi senden saklamıyoruz. Sen neden saklıyorsun?

— Söylersem, belki yaptırmazsınız..

— Yaptırmaz olur muyuz.. Mademki menfaatimiz icabı..

— Söyliyeyim öyle ise: Bütün ümidimizi kaybedince, ben aralarına gireceğim. Paraşütle inen askerlerden olduğumu söyleyeceğim. Aşağıda öldürdüğümüz Çinlilerin cesetlerini de tanınmıyacak hale getirdim. Onları gösterip: "İşte, öldürdük!" diyeceğim..

— İnanırlar mı?

— İnanırlar tabiî.. Sonra iş meydana çıkar ama, siz de kurtulmuş olursunuz..

— Mi-Çi boynunu büktü:

— Beni de idam ederler tabiî..

Saki, bu fedakâr çocuğun gösterdiği alâkadan son derece müteheassis olmuştu:

— Olmaz Mi-Çi.. Bile bile seni feda edemem.. Seni bunların eline bırakmıyacağız..

Mi-Çi gülümsedi:

— Gördünüz mü? dedi. Ben söylemek istemiyordum ama.. Bunu yapmaktan başka çaremiz yoktur. Yakalanırsak, üçümüzü de öldürmiyecekler mi? Siz beni kurtaramazsınız ki.. Ben nasıl olsa öleceğime göre, hiç olmazsa sizi kurtarmış olurum..

Uzaktan görünen ışıklar gittikçe yaklaşıyordu.

Halit:

— Anlaşıldı, dedi. Bunlar doğrudan doğruya bize geliyorlar ve yerimizi de biliyorlar. Şimdi, yapacağımız bir şey var: Jipi arka taraftan yola çıkarıp, son ümit olarak, onunla kaçmak..

Mi-Çi söze karıştı:

— Bu iş yapılmıştır. Jipi, ateş yaktığımız yere götürdüm. İki kayanın arasındadır. Uzaktan görünmez. Son ümit olarak, onunla kaçacaksınız..

— Sen gelmiyecek misin?

— Bakalım.. Ya gelirim, ya gelmem..

Telsiz çalışmağa başlamıştı. Bu, helikopterin telsizi idi.

Saki:

— Aman, bu çok iyi, dedi. Helikopter!

Halit haykırdı:

— Görüldü mü?

— Hayır. Telsizi haber veriyor. Hemde pilot konuşuyor..

Saki cevap veriyordu:

— Birbiriimzi kaybetmiyelim. Telsizimiz var.. Nerede olduğunuzu bildiriniz!..

— 1800 metre yüksekte uçuyoruz. Sizin bulunduğunuz tepeye yaklaşıyoruz.. Sizin işaretinize benzeyen uzakta başka ışıklar da var..

— Onlar bizim işaretimiz değildir; bizi arayan Çin kuvvetleri.. Onlar daha evvel gelirse, çarpışacağız. O zaman siz yaklaşmayın..

— Emir aldık, sizi almadan dönmeyiz..

— Onlar, sizi de düşürebilir..

— Merak etmeyiniz.. Yalnız bize bulunduğunuz tepeyi işaretle bildiriniz..

— İşaret veremeyiz; Çinliler bizi görürler..

— Fakat mutlaka işaret vermeniz lâzımdır..

— Tepenin aşağısından işaret verelim..

— Peki..

Saki, Çinli ere bir el feneri verdi:

— Aşağıya in, bu fener ile bir kırmızı, bir de sarı işaret ver.. Helikopter geliyor!

Mi-Çi feneri alarak koştu. Halit dürbünle bakıyordu:

— Işıklar çok hızlı geliyor.

— Demek motörlü kuvvetlerle geliyorlar..

— Öyle olacak..

— Kaç kişi kadar tahmin edersin?

— Işıklar, bindirilmiş kuvvetler ise, çok..

— Meselâ ne kadar?

— Beş yüzden fazla..

— Başa çıkamayız..

Halit gülerek:

— Her birimize yüzden fazla insan düşer..

Bu sırada helikopterden hafif bir ses gelir gibi oldu. Saki:

— Gelmeyiniz.. Fazla yaklaşmayınız.. Düşman ilerliyor!

Bundan sonra ne helikopterden, ne de pilottan bir ses çıkmadı. Fakat Çin tayyareleri gök boşluğunu inletmeğe başlamışlardı.

Yine bu sırada Saki, telsiz cihazının başında bir çığlık koyuverdi. Sonra:

— Tank sesleri, dedi.

Halit:

— Ne var? Ne oldu?

— Çinliler, benim aleyhimde bütün dünyaya neşriyata başlıyacaklarından bahisle, beni tehdit ediyorlar..

— Ne diye neşriyat yapacaklarmış?..

— Kendileri için çalıştığım zaman verdiğim sırları ifşa edeceklermiş..

— Bundan ne çıkar?

Saki cevap vermedi. Çünkü, Çinliler için çok çalıştığı, onlara çok mühim haberler verdiği muhakkaktı.

Halit, teselli etmek için:

— Canım, şimdi bunları düşünme! Onlar ne yazarlarsa yazsınlar, ne söylerlerse söylesinler.. Amerikalılara yaptığın iyilikler kâfidir.. Sana bir fenalık yapmazlar..

Çin tayyareleri makineli tüfeklerle etrafı taramağa başladılar.

Halit:

— Bu hesapta yoktu.. Tayyarelere karşı **korunmamız güç olacak!..**

Derken, Mi-Çi:

— Taşların arasına girin! diye abğırdı.

Sonra arka arkaya iki el otomatikle ateş etti. Kocaman bir tayyare alevler içinde yere yuvarlandı.

Mi-Çi ellerini çırparak:

— Bu, bir! diye haykırdı.

Halit:

— İlk av hakikaten şahane oldu, dedi.

Saki hâlâ düşünceli idi. Yerinden kımıldamıyordu. Telsiz cihazına dahi bakmıyordu.

Halit, onu teselli etmek istedi:

— Saki, beni üzüyorsun.. O kadar düşünme!

Saki gülümsemeğe çalışarak:

— Düşünmüyorum ,dedi.

— Seni çok üzgün görüyorum.

— Çinliler, bu söylediklerini yaparlarsa, yani sırlarımı ifşa ederlerse, mahvolurum.

— Hiç bir şey olmaz.. Yaptığınız iyiliklere karşı Amerikalılar sizi sadece mükâfatlandırırlar.

— Ben bilirim, doğru mahkemeye verirler.

Artık konuşmağa imkân kalmamıştı. Çin askerleri, bulundukları tepeye doğru ilerliyorlardı.

Mi-Çi, iplerden birini çekerek, aşağıda yerleştirdiği silâhlardan bir tanesini ateşledi.

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

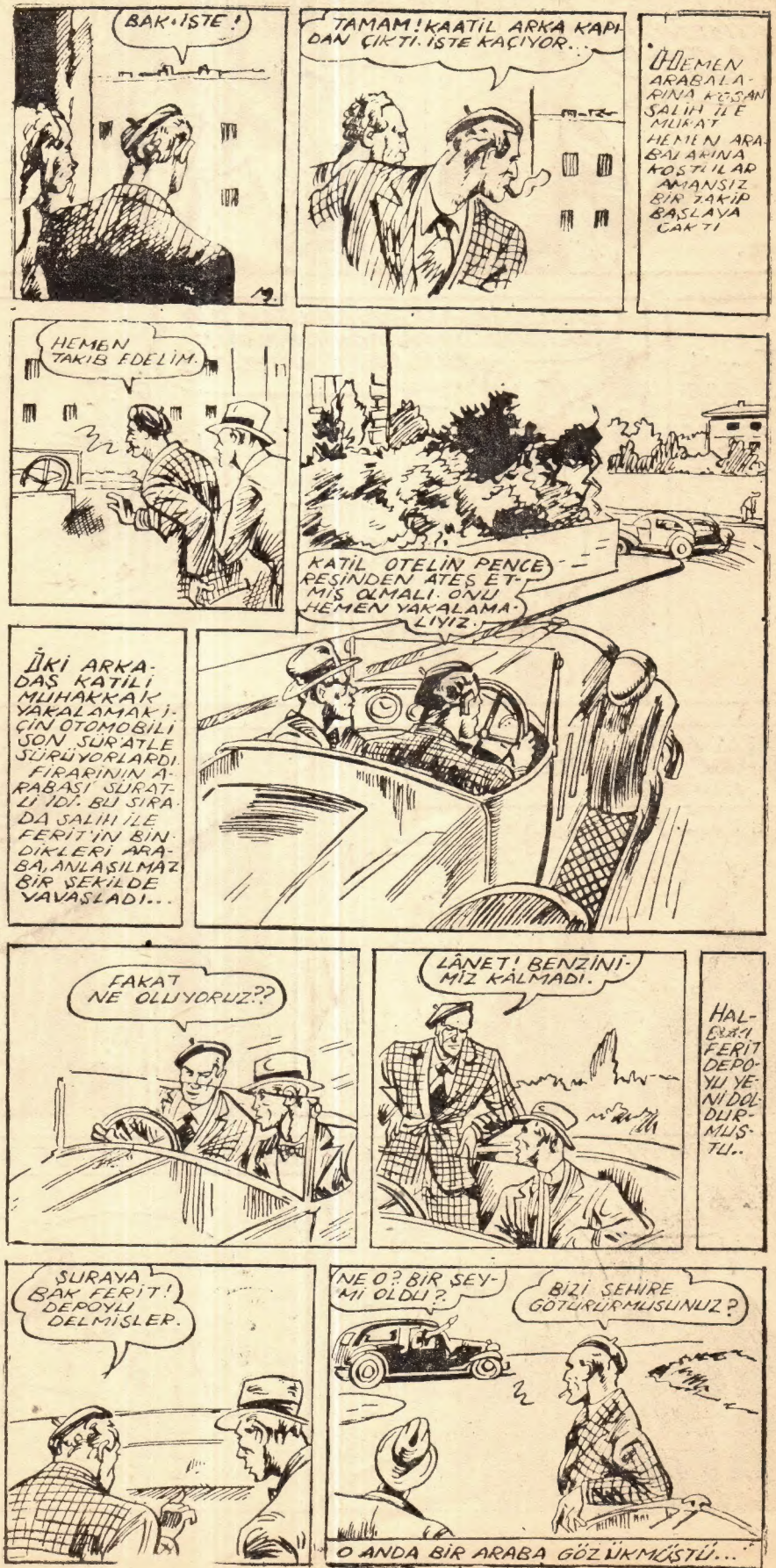

-ARKASI VAR-

MANDRAKE

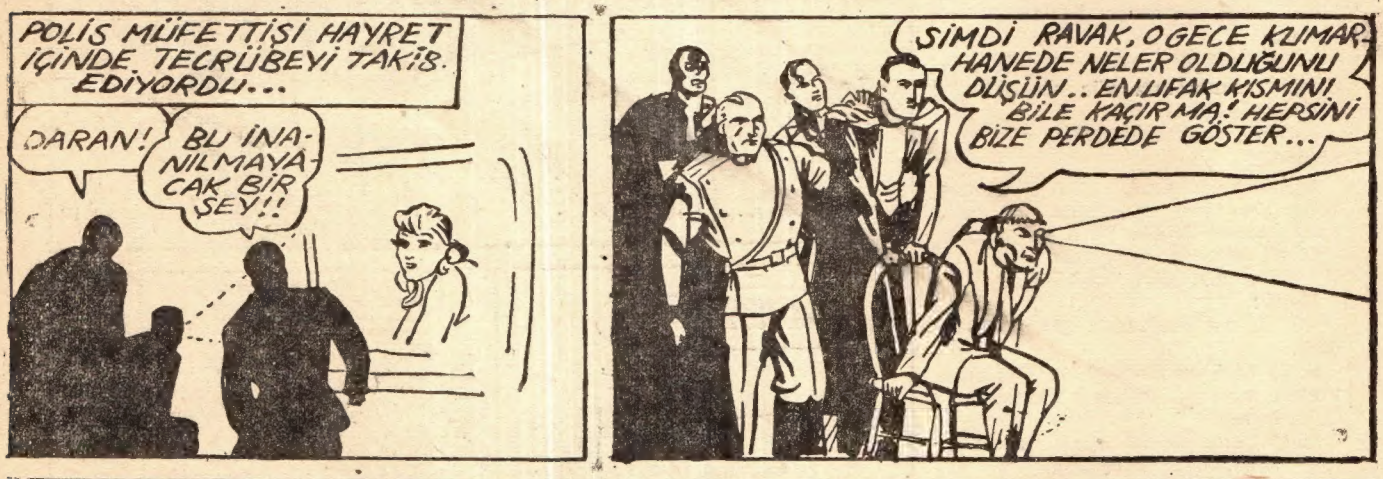

-- ARKASI VAR

Korkunç Tesadüfler...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

Yaşlı, bir kere daha saldırdı. Genç adam karların üstüne yuvarlandı. Göğsü delinmişti.

Yaşlı adam eğildi. Yerde yatan düşmanına son bir defa baktı. Sonra atına atlayıp oradan uzaklaştı. Bu adamın adı Hugo Denley, öleninki ise Rişard idi.

— Doğrusu çok meraklı. Sonra?

— Bu cinayetten tam yüz sene sonra, 31 Aralık 1799 da ikinci bir hâdise oldu. O zamanlar bu yol pek tehlikeli idi. Haydutlar, gelip geçen yolcuları soyuyor, karşı koyanları öldürüyorlardı. Hiç kimse güneş battıktan sonra buradan geçmek istemiyordu.

O gece bir çok yolcuların içinden bir tanesi gecikmişti. Arkadaşları ona, yola çıkmamasını söyledilerse de, dinlemedi. Yılbaşı gecesini ailesinin arasında geçirmek istiyordu. Büyük bir cesaretle atına bindi ve yola çıktı. Bir saate kadar evine varmış olacaktı. Daha çabuk gitmek için, atını dörtnala kaldırdı.

Uğursuz çınarın yanına gelince, hafifçe titredi. Çınarın dibinde, gölgelere karışmış, maskeli bir atlı duruyordu. Maskeli adam, yolcuyu nezaketle selâmladıktan sonra:

— Bu tesadüften dolayı bana gücenmeyiniz. Kesenizi teslim ettikten sonra, yolunuza devam ederbilirsiniz, dedi.

Bu adamın sesinde alaylı bir ton vardı.

Genç yolcu:

— Şeytanın kendisi de olsan, parama el uzatamazsın! diye bağırdı ve elindeki kamçıyı kaldırarak, atını maskelinin üstüne doğru sürdü.

Maskel adam:

— Öyleyse geber, sersem herif! diye bağırdı.

Bir silâh patladı. Zavallı yolcu atından yere yuvarlandı. Ölen yolcunun adı yine Rişard Grevil, öldüreninki de Hugo Denley idi. Uğursuz çınarın dibinde yüz sene sonra ikinci defa olarak Hugo Denley adlı bir adam, Rişard Grevil adlı bir adamı öldürüyordu.

Kara sakallı adam sustu. Nihayet ben:

— Eğer bu anlattığınız hikâyeler doğru ise, tesadüfün bu derecesine inanmak çok zordur, dedim.

Yol arkadaşım beni süzdü:

— Evet, pek tuhaf tesadüfler! Fakat dünyada tuhaf şeyler olabilir. Meselâ bu gece de sizinle karşılaşmamız böyle garip bir tesadüf değil mi? Düşününüz bir kere, bu gece de Aralı kayının 31 i, siz ve ben yapayalnız, yine bu yolun üstündeyiz.. Ve uğursuz çınara doğru gidiyoruz..

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordum.

Gözlerini gözlerime dikti. Yavaş yavaş bana doğru eğildi; hafif bir sesle, kelimeleri tane tane söyliyerek:

— Dinleyiniz, dedi. Benim adım Hugo Denley'dir. Bu adı taşıyan insanların üçüncüsüyüm. Siz de Rişard Grevil adını taşıyanların üçüncüsüsünüz..

Bir, iki saniye daha gözlerimin içine baktı. Sonra kanepeye yaslanarak kahkahalarla gülmeğe başladı.

Ben de gülmek istedim. Çünkü önce şaka yapıyor sanmıştım. Fakat çok geçmeden yanıldığımı anladım. Adamın gözlerinde korkunç parıltılar vardı. Taş gibi donakaldım. Sadece:

— Yanılıyorsunuz, diye kekeledim. Benim adım Grevil falan değil. Ben buralı değilim. Bu taraflara bir iş için gelmiştim.

Adam güldü, başını salladı:

— Anlıyorum, sevgili dostum, dedi. Beni aldatmak istiyorsunuz. Böylelikle talihin emrini yerine getirmekten beni alıkoyacağınızı sanıyorsunuz. Fakat ben böyle yalanlara inanmam. Kaderin elinden kurtulamazsınız. Tren uğursuz çınarın önünden geçerken öleceksiniz, Mister Grevil!

Afallamıştım. Karşımdaki adam deli mi idi? Herhalde deli olsa gerekti. Çünkü söylediği sözlerle hiç de akıllı bir adama benzemiyordu. Bu belâya nereden çatmıştım? Şimdi ne yapacaktım?

Bir çare vardı: Hemen kompartmandan çıkmak ve meseleyi tren memurlarına anlatmak..

Fakat adam, benim düşüncelerimi sanki gözlerimden okumuştu. Ben, en küçük bir hareket bile yapmadan, bir tabanca çıkardı; namlusunu göğsüme doğru çevirdi.

Olduğum yerde mıhlanmış gibiydim. Eğer kımıldanacak olursam, delinin beni öldüreceğine hiç şüphem yoktu. Bu korkunç durumdan kurtulmak için ne yapmalı idim?

Tren olanca hızı ile gidiyor, şose alabildiğine uzuyordu. Kara şakallı adam:

— Biraz sonra çınarın önüne varacağız, diye mırıldandı. Sizi tam orada öldürmeliyim. Bu gece üçüncü Grevil, üçüncü Denley tarafından öldürülmelidir.

Cebinden saatini çıkardı. Büyük bir sabırsızlık içinde idi. Dakikaları hesaplıyordu. Birdenbire ayağa kalktı; pencereyi açtı; dışarıya doğru eğildi.

Bu, benim için büyük bir fırsattı. Kendimi topladım; gürültüsüzce yerimden kalktım. Kapıya doğru yürüdüm. Birden döndü; bana doğru koştu. Tam kapıyı açacağım sırada bileğimden yakaladı. Gözleri daha korkunç bir hal almıştı:

— Çınara daha gelmedik, diye bağırdı. Neden bu kadar acele ediyorsunuz? Tam orada ölmeniz lâzım.. Tam orada!..

Şimdi daha kötü bir duruma düşmüştüm. Delinin saçları dimdik olmuştu. Burnundan soluyordu. Bir elile tabancasını tutuyor, öbür elile de bileğimden sımsıkı kavramıştı.

Kendi kendime düşündüm:

— Galiba son dakikalarım geldi. Yabancı illerde, bir delinin kurşunu ile öleceğim.. Ailemi bir daha göremiyeceğim. Onlar da benim yurda dönmemi beklerken, ölüm haberimi alacaklar..

Bu kötü düşünceler beni ümitsizliğe düşürüyordu. Fakat birdenbire kendimi topladım:

— Hayır, dedim. Bunların hiç biri olmıyacak. Bütün kuvvetimle bu deliyi alt etmeğe çalışmalıyım. Her çareye başvurmalıyım.

Delinin tabancasını elinden alabilseydim, asıl büyük tehlikeyi önlemiş olacaktım. Fakat nasıl? Tren büyük bir hızla ilerliyordu. Biraz sonra uğursuz çınarın önünden geçecektik. Delinin kendi kendine söylendiğine bakılırsa, ancak iki, üç dakikamız kalmıştı. Halbuki tren koşarak beni ölüme götürüyordu. Mutlaka bir şeyler yapmak gerekti.

Birdenbire kararımı verdim ve sıçradım. Plânımı birsaniyede tasarlamıştım. İmdat zilini çekmek, böylece treni durdurmak, sonra da birisi yanıma gelinceye kadar bu deliye karşı koymak..

Fakat umduğum gibi çıkmadı. Deli, benim imdat ziline doğru atıldığımı görünce, işi anladı. Tabancasını yere attı. İki elile gırtlağıma sarıldı. Dimdik saçları, kapkara sakalı ile yabanî bir hayvandan farkı yoktu:

— Öleceksiniz Mister Grevil! diye homurdanıyordu. Hiç kimse kaderin elinden kurtulamaz. Boş yere uğraşmayınız. İşte sizi boğuyorum. Tren tam çınarın önünden geçerken sizin de canınız çıkmış olacak!

Gözleri dışarıya fırlamıştı. Parmakları boğazımı mengene gibi sıkıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum. Deli kuvvetli idi. Benim ise, gitgide kuvvetim kesiliyordu. Nerede ise kendimi kaybedecektim.

Birden yeni bir gayretle doğruldum. Delilinin midesine bütün kuvvetimle bir yumruk indirdim. Bunu hiç beklemiyordu. Biraz şaşalar gibi oldu. Fırsatı kaçırmadım, şiddetli bir silkinme ile boğazımı kurtardım. Sonra imdat ziline doğru atıldım. Bütün kuvvetimle asıldım.

Deli yine kendini toplamıştı. Tekrar üstüme atıldı. Onu, kuvvetli bir yumrukla karşıladım. Fakat bu da fayda etmedi. Herif yere eğildi; tabancasını almak istedi. Eğer tabancayı bir daha eline alırsa, beni mutlaka öldürecekti.

Atıldım; fakat ne yazık ki geç kalmıştım. Deli, kartal gibi atılmış, tabancasını almıştı. Şimdi durum, öncekinin yüz misli daha kötüleşmişti. Son kuvvetimi topladım; üzerine atılıp, bileğinden yakaladım. Tabancayı almağa uğraşıyordum. Deli kurtulmağa çalışıyor, ben bırakmıyordum.

(Sonu gelecek sayımızda)

BAYTEKİN

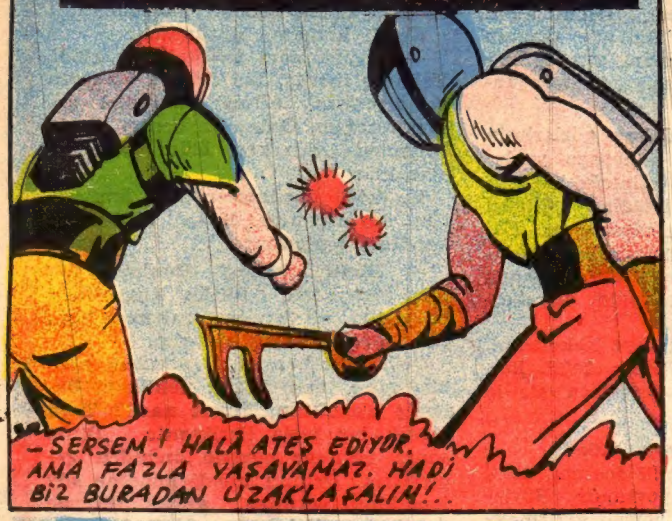

-SERSEM! HALÂ ATEŞ EDİYOR. AMA FAZLA YAŞAYAMAZ. HADİ BİZ BURADAN UZAKLAŞALIM!..

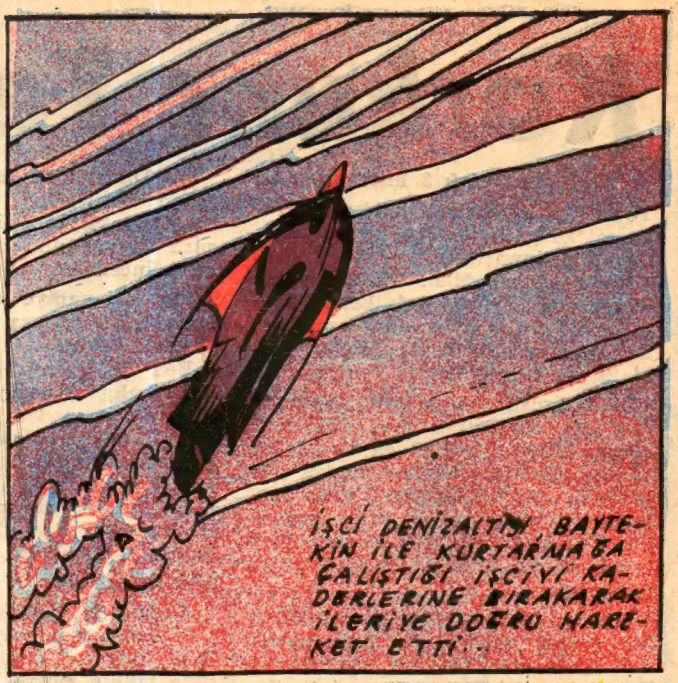

İŞÇİ DENİZALTISI BAYTEKİN İLE KURTARMAĞA ÇALIŞTIĞI İŞÇİYİ KADERLERİNE BIRAKARAK İLERİYE DOĞRU HAREKET ETTİ..

ERTESİ GÜNÜ, MAHKÛMİYETİNİ BİTİREN BİR ESİR SERBEST BIRAKILDI. MÜDÜR:
-TALİHİNİ VARMIŞ! DEDİ. ÖLMEDEN MÜDDETİNİ TAMAMLAYABİLDİN. HAYDİ GİT, KRALIMIZA HÜRMETLERİNİ BİLDİR..

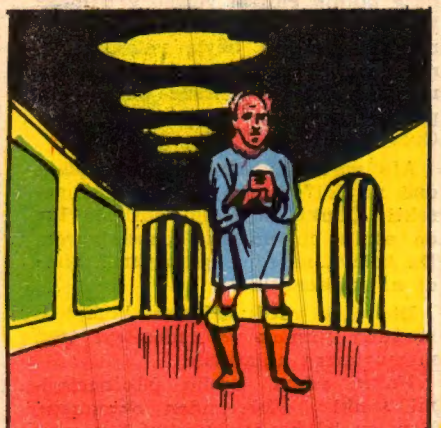

SERBEST KALAN ESİR SARAYA GİTDİ. SIRASINI BEKLERKEN "BAYTEKİNİN KAHRAMANLIKLARINI,, ANLATMALIYIM, DİYE DÜŞÜNÜYORDU.

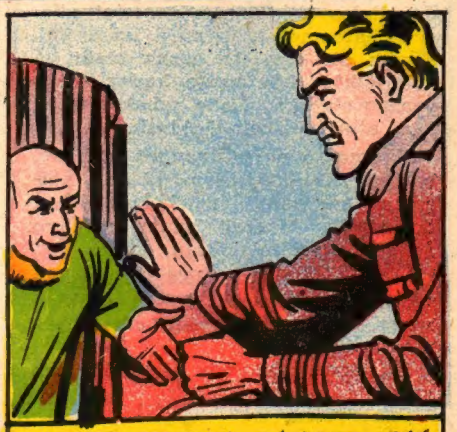

KRALIN YANINA GİRİNCE BAYTEKİNİN O ESİRİ NASIL KURTARDIĞINI HİKÂYE EDDİ. ZERONUN "-KES SESİNİ!" DİYE BAĞIRMASINA RAĞMEN HİKÂYESİNİ TAMAMLADI. DALE KONUŞULANLARI DUYMUŞTU.

-SÖYLE DOSTUM, BAYTEKİNİ BULDULARMI?
-HAYIR BAYAN! DENİZALTIMIZ ONLARI ALMADAN AYRILDI...

KRAL ZERO'YA DÖNEN DALE
-NE OLUR EFENDİM, DEDİ. BAYTEKİNİ ARAMAN İÇİN BANA İZİN VERİN!
-ELİMDEN BİR ŞEY GELMEZ. BAYTEKİN DÜŞMANIMDI, SONU BUYMUŞ, NE YAPALIM!

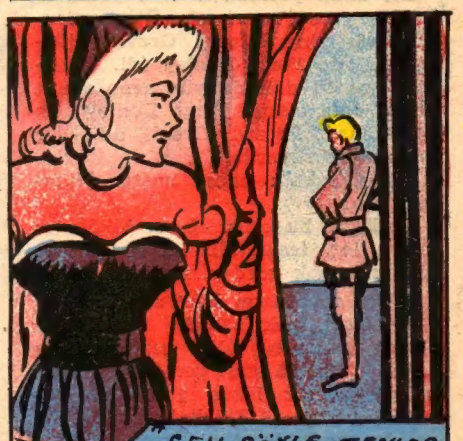

"-SEN BÖYLE ŞEYLER İÇİN TATLI CANINI ÜZME!"
O SIRADA KONUŞMALARI DİNLEYEN LİZA, BU İŞE BİR ÇARE BULMAK İCAP ETTİĞİNE KANAAT GETİRMİŞTİ.

DEVAMI VAR